

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

DE SVMMO PON=||TIFICE,|| QVINQVE LIRBRIS|| EXPLICATA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

XXIII. Proponuntur aliæ prærogatiuæ ex variis auctoribus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53860](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53860)

CAPVT XXIII.

Proponuntur aliæ prærogatiuæ ex variis auctoribus.

ACTENVS eas prærogatiuas recensuimus, quæ ex diuinis literis colliguntur: addemus nunc alias octo, quas ex variis auctoribus decerpimus.

Igitur **VIGESIMA PRIMA** prærogatiua est; quòd Christus suis manibus solum Petrũ baptizauerit. Scribit enim **EVODIVS**, Petri successor in Episcopatu Antiocheno, in epistola, quæ inscribitur *τὸ φῶς*; à Christo, ex mulieribus solam virginem matrem suam; ex viris baptizatum solum Petrum: à Petro Andream, Iacobum, & Ioannem: ab iis, ceteros. Id quod referunt Euthymius in cap. 3. Ioannis, & Nicephorus lib. 2. hist. cap. 3.

VIGESIMA SECUNDA est, quòd solus Petrus à Christo Episcopus ordinatus fuerit: ceteri autem à Petro episcopalem consecrationem acceperint. Id quod probat Ioannes de Turrecremata lib. 2. summæ de Ecclesia, cap. 32. multis rationibus: sed præcipuæ sunt duæ. **PRIMA** est, quoniam vel Dominus nullum ordinauit Episcopum, vel omnes, vel aliquos, vel vnum.

Quod nullum; non potest dici. Nam si ita esset, nullum haberemus iam Episcopum. Nemo enim potest dare alteri quod ipse non habet: non ergo potest non Episcopus Episcopum ordinare. si ergo Dominus neminem, ac ne Petrum quidem reliquit ordinatum Episcopum, quis postea ordinauit Petrum & alios?

Quod autem non omnes Apostoli immediatè à Domino sint ordinati, patet. Nam saltem Paulum, quem ipse de cælo vocauit, & Apostolum fecit, non Episcopum ordinauit, sed iussit ordinari per manuum impositionem ministrorum Ecclesiæ, vt patet **ACTOR. 13.** & ex Leone in epist. ad Dioscorum, quæ est 81. in operibus eius, sed in tomis Conciliorum 79. vbi loquens Leo de ordinatione Episcoporum, exemplum hoc Pauli adducit: & ex Chrysofomo, qui in hunc locum **ACTORUM** dicit, ad eò veram fuisse Pauli ordinationem, vt in ipsa

kk

nomen

nomen mutauerit. Statim enim subiungitur, Saulus, qui Paulus.

Præterea, quòd Iacobus minor, vnus ex duodecim, fuerit ordinatus Episcopus Hierosolymæ ab Apostolis, & non Christo immediatè, docet ANACLETVS in epist. 2. vbi scribit Episcopum debere ordinari à tribus Episcopis, sicut Iacobus minorem ordinauerunt Episcopum, Petrus, Iacobus maior & Ioannes. Item Clemens Alexandrinus apud Eusebium lib. 2. hist. cap. 1. idem tradit; Iacobum scilicet à Petro, Iacobo, Ioanne ordinatum Episcopum. Idem habet HIERONYMVS de viris illustribus in Iacobo: *Iacobus, inquit, statim post passionem Domini ab Apostolis Hierosolymorum Episcopus ordinatur.* Neque dici potest, hunc Iacobum non fuisse Apostolum ex duodecim. repugnat enim Hieronymus in lib. contra Heluidium, & nos alibi idem ostēdimus ea ratione, quæ sequeretur, vnus Apostoli ex duodecim nullam fieri memoriam in Ecclesia.

Quod autem non aliquos Dominus ordinauerit, non ordinauerit, inde satis probatur, quòd Apostoli, ex Petro, essent inter se æquales, & nullus in alium ius habebat & omnis potestas eis tradita, communiter omnibus sita, quantum ex Euangelis colligi potest. Ergo si neque vnum, neque omnes, neque aliquos plures Dominus ordinauit; sequitur, solum Petrum ab eo ordinatum.

SECUNDA ratio est, quia passim docent veteres, Romanam Ecclesiam esse matrem omnium Ecclesiarum, & ab omnes Episcopos habuisse consecrationem, & dignitatem suam. Quod non videtur esse verum, nisi in eo sensu, quia Petrus qui Episcopus fuit Romanus, oēs Apostolos, omnesque alios Episcopos, vel per se, vel per alios ordinauit. Alioquin, cum omnes Apostoli plurimos Episcopos in variis locis constituerint; si Apostoli ipsi non sunt facti Episcopi à Petro: certè maxima pars Episcoporum non deducet originem suam à Petro.

Quid est ergo quod ANACLETVS epistola prima dicit *In nouo Testamento post Christum à Petro sacerdotis caput ordo?* Non enim loqui potest de ordine minorum Sacerdotum, id est, Presbyterorum. Nam constat Apostolos in ultima cœna simul omnes ordinatos Sacerdotes. loquitur ergo

de ordine maiorum Sacerdotum, id est, Episcoporum, qui à Petro non rectè dicitur incœpisse, si omnes Apostoli immediatè à Christo ordinati fuerunt Episcopi.

Quid est etiam quod CYPRIANVS dicit lib. 4. epist. 8. Romanam Ecclesiam esse matricem & radicem totius Catholicæ Ecclesiæ? Quid est quod ait INNOCENTIUS I. in epistola ad Cœcilium Carthaginense, quæ est 91. inter epistolas Augustini: *A quo, Petro, ipse Episcopatus, & tota auctoritas nominis huius emerfit?* Item quod in epistola ad Concilium MILEVITANVM scribit, quæ est 93. inter epistolas Augustini: *Quoties fidei ratio ventiletur, arbitror omnes fratres, & Cœpiscopos nostros non nisi ad Petrum, id est, sui nominis & honoris auctorem deferre debere?* Quid est quod ait IULIUS I. in epistola prima ad Orientales: *Quam culpam incurvere non potuissetis, si vnde consecrationis honores accipitis, inde legem totius observantia sumeretis, & B. Apostoli Petri sedes, qua nobis sacerdotalis mater est dignitatis, esset Ecclesiastica magistra rationis?*

Quid est denique, quod ait S. LEO serm. 3. de assumptione sua ad Pontif. cùm dicit: *Si quid cum eo, Petro, commune ceteris voluit esse principibus, nunquam nisi per ipsum dedit, quidquid aliis non negavit.* Et epist. 89. *Huius muneris Sacramentum ita Dominus ad omnium Apostolorum officium pertinere voluit, ut in beatissimo Petro, Apostolorum omnium summo, principaliter collocaret, ut ab ipso quasi quodam capite dona sua velut in corpus omne diffunderet?*

Sed OBIICIUNT quidam hoc argumentum: In Apostolatu Episcopatus includitur, alioqui verum non esset, quod Anacletus scribit in epist. 2. Episcopos Apostolis succedere: At Apostolos omnes Christus fecit, non Petrus: igitur & Episcopos Christus eos ordinavit, non Petrus. Quid? quod de Iuda proditore intelligitur illud Psal. 108. *Episcopatum eius accipiat alter.* ut explicat Petrus Actor. 1. at Iudam non ordinavit Petrus, igitur non omnes ordinavit Petrus.

RESPONDEO, in Apostolatu contineri Episcopatum, & Episcopos succedere Apostolis, non quia eo ipso quod aliquis est Apostolus sit Episcopus: (nam Dominus Luc. 6. elegit duodecim discipulos, & Apostolos nominavit, etiam antequam Sacerdotes eos faceret, nedum Episcopos: ad

Apostolatam enim propriè pertinet ius prædicandi, cuius nexa fuit amplissima iurisdicção quædam delegata, qualis etiam in non Episcopis esse potest: sed quia omnes Apostoli fuerunt Episcopi, immò etiam primi Episcopi Ecclesiæ, nec metù non sint ordinati à Christo, sed à Petro.

Ad illud de Iuda, respondeo, in Psalmo 108. vocari Episcopatum non id quod nunc propriè vocamus Episcopatum, sed præfecturam quamcunque. est enim in Hebræo $\pi\tau\alpha\tau\epsilon\upsilon$ quod visitationem seu præfecturam significat. & credibile est Petrum Hebræicè allegasse hunc Psalmum, & nomen illi præfecturæ ad Apostolatam Iudæ accommodasse.

Lucas autem hæc referens Græcè, sequutus est LXX. interpretes, qui verterunt $\tau\omega\epsilon\pi\iota\sigma\kappa\omicron\pi\tau\eta\nu$, qua voce LXX. interpretes non potuerunt intelligere nisi præfecturam innere, cum non esset ipsorum tempore Episcopatus prædictus adhuc institutus. Adde, quod etiam Cicero lib. 7. ad Atticum hoc nomine utitur, cum dicit se à Pompei- tius Campaniæ Episcopum constitutum. P O T E S T e responderi, Psalmum istum loqui de Episcopatu proprio, non quem Iudas habuit, sed quem erat habiturus; si- minum non prodidisset.

VIGESIMA TERTIA est, quod Petrus primum Hæ- archam, & Principem, ac Patrem omnium hæreticorum, postea fuerunt, Simonem videlicet Magum, primus detulit, ut patet Actor. 8. & postea damnauit, & planè extinxit. Deus enim omnino, ut princeps & pater Ecclesiæ, principem & patrem omnium hæreticorum superaret. Simonem autem, primum fuisse omnium hæreticorum, scribit Irenæus lib. 1. c. 20. & initio lib. 3.

Quia verò CALVINVS in Institut. lib. 4. cap. 6. §. 15. habet pro absurda fabula contentionem B. Petri cum Simone præferamus veterum de hac re testimonia. Id enim tradit Eusebius lib. 3. de excidio Hierosolymæ, cap. 2. & CLEMENS lib. 6. constituit. Apost. cap. 7. 8. & 9. qui totam historiam explicant. Item ARNOBIUS lib. 2. contra Gentes: Ipsa inquit, apud dominam Romam, in qua cum homines sint in regis artibus atq; antiquis superstitionibus occupati, distulerunt tamen res patrias relinquere. Et Veritati coalescenti

Christi

Christiana. Viderant enim cursum Simonis Magi, & quadrigas igneas, Petri ore diffatas nominato Christo euanuisse. Viderant, inquam, fidentem Diis falsis, & ab eisdem metuentibus proditum, pōdere precipitatum suo, cruribus iacuisse praefractis.

Idem narrant DAMASVS in vita Petri. Cyrillus catech. 6. Epiphanius hæresi 21. Theodoretus lib. 1. hæret. fabularum. Ambrosius oratione in Auxentium. Hieron. in lib. de viris illustribus, in Simone Petro. Sulpitius li. 2. sacræ historiæ. Gregorius Turonen. lib. 1. hist. cap. 25. Eusebius lib. 2. hist. cap. 13. Maximus in ferm. vlt. de SS. Petro & Paulo; denique Augustinus, cuius hæc verba sunt lib. de hæres. cap. 1. *In Vrbe Roma B. Apostolus Petrus Simonem Magum Vera omnipotentis Dei Virtute extinxit.*

Ex quibus intelligimus, eundem Augustinum in epist. 86. ad Casulanum, cum ait: *Est quidem & hæc opinio plurimorum, quamuis eam falsam esse perhibet plerique Romani, quod Apostolus Petrus cum Simone Mago die Dominico pugnaturus, propter ipsum magna tentationis periculum, pridie cum eiusdem Vrbe Ecclesia ieiunauerit, & consequuto tam prospero gloriosoque successu, eundem morem tenuerit, eumque imitata sint nonnulla Occidentis Ecclesia, &c.* non velle dicere, esse opinionem incertam de contentione Petri cum Simone, vt Calvinus putauit: sed de causa ieiunij Sabbathi. Etsi enim auctores citati concorditer tradunt, Petrum Romæ cum Simone contendisse, eumque superasse; tamen nulli tradunt hoc factum esse die Dominico; neque pridie esse ieiunatum; neque propterea institutum Sabbathi ieiunium: de quo in illa epistola disputat Augustinus.

VIGESIMA QUARTA est, quod Romæ potissimum Petrus sedem suam diuino iussu collocauerit. Signum enim apertum principatus Petri esse videtur, quod cum Apostoli ab eo in totum orbem mitterentur, Petrus ad ipsum orbis terrarum caput & vrbiū reginam missus sit. Id quod etiam docet LEO serm. 1. de natali sanctorum Petri & Pauli: *Nam, inquit, cum duodecim Apostoli, accepta per Spiritum sanctum omnium loquutione linguarum, imbuendum Euangelio mundum distributis sibi terrarum partibus, suscepissent. Beatissimus Petrus princeps Apostolici ordinis, ad arcem Romani de-*

stinatur Imperij, *Et lex veritatis, qua in omnium Gentium uelabatur salutem, efficacius se ab ipso capite per totum mundi corpus effunderet.* Et MAXIMVS ferm. I. de natali sancti Petri & Pauli: *Vbi mundus, inquit, caput habebat imperij, regni sui Principes collocavit.* Sed de hoc plura in sequenti quaestione.

VIGESIMA QUINTA est, quod sub fine vite Petri, Christus ipse Petro apparere, & roganti: *Domine quò vadis?* respondere dignatus sit: *Venio Romam iterum crucifigi.* Id Egepus lib. 3. de excidio Hierosol. cap. 2. & Ambrosius in oratione contra Auxentium testatur: *Nocte, inquit AMBROSIO muro egredi caput, & videns sibi in porta Christum occurrere Urbemq; ingredi, ait; Domine quò vadis? respondit Christus Venio Romam iterum crucifigi. Intellexit Petrus ad suam mentem diuinum pertinere responsum.* Indicat etiam hoc ATRIANVS, licet obscurius, cù in apologia pro fuga sua, dicit: *Cum audisset oportere se Romam martyrium subire, abiecit eam profecionem, sed cum gaudio Romam venit.*

Denique idem refert S. GREGORIUS in explicatioe Psalmi pœnitentialis: *Petro, inquit, ait, Venio Romam iterum crucifigi. qui enim in seipso iam pridem crucifixus fuerat, Petro iterum se crucifigendum dicebat.* Quid autem significare voluit Dominus; cùm ait, in Petri crucifixione se iterum crucifigi, nisi Petrum suum esse vicarium, & quod Petrus sibi ipsi fieri? sic enim antea Samueli dixerat. 1. Reg. 8. *Non abiecerunt, sed me, ne regnem super eos.*

CAPVT XXIV.

Tres vltima prerogatiua in medium adferuntur.

VIGESIMA SEXTA prerogatiua est, quod illa Ecclesiæ semper sint habitæ Patriarchales, & primæ, quas Petrus fundauerat. Siquidem apud veteres tres Ecclesias tantum fuisse proprias Patriarchales, & primas, Romanam, Alexandrinam, & Antiochenam, patet ex Concilio Nicæno, can. 6. ex Chalcedonen. Act. 16. ex epist. 3. Analecti; ex epist. 53. Leonis ad Athanasium; ex epist. Gregorij ad Eulogium, quæ est 37. lib. 6. que id negat Lutherus aut Calvinus.